

moral, zato pa naj zdaj na svoje stare dni nekoliko počije. — Jurij in Andrej stojita pri teh besedah kakor okamenela ter ne vesta kaj bi odgovorila. Naposled izpregovori Jurij in pravi: „Andrej! po mojej misli bilo bi najpametneje, da sprejmeš dar, ki ti ga blagi gospod ponuja.“ — Andrej še nekaj časa pomišlja, potem se pa Klavdiju in njegovej gospej ponižno priklone, vzame izročilno pismo in pravi: „S hvaležnim srcem vzamem nezasluženi dar iz vaših blagih rok, pa bodite zagotovljeni, da vam za to blagodušno darilo nikoli ne bodem nehvaležen. Bog naj vam vašo blagodarnost stotero poverne!“

Staremu Juriju stopijo pri teh besedah solze veselja v oči in reče: „Dobri mladenič! moj rajni kapetan mi je naročil, da moram zate skrbeti, a zdaj vidim, da si dosegel srečo, katero ti je on želel, tedaj me starca več ne potrebuješ.“

Ali Andrej se ga pri teh besedah oklene in pravi: „O preljubi moj prijatelj! nikedar me ne smeš zapustiti. Ostani pri meni do smerti, kakor svojega očeta te hočem ljubiti.“

Čez malo dni potem gre Andrej v Verakrus, od koder se je na parobrodu odpeljal čez morje k svojim starišem. Jurij njegov zvesti tovariš in prijatelj ga je spremljeval na celem potu. Čez štiri mesece potem je ladija prijadrala zopet nazaj v Ameriko ter je prinesla Jurija, Andreja, njegove stariše in brate.

Gospod Klavdij jih je sam peljal na svoje veliko posestvo, katero je Andreju podaril.

Dasiravno je bil oče Vasiljevič že precej v letih, vendar ni deržal rok križema, ampak učil je uboge Indijane košare plesti, in si je tako pridobil dobrih in čverstih delavcev. Vasiljevičeva družina je tudi v tujej amerikanskej zemlji živela po zapovedih božjih in prav dobro se ji je godilo. Andrej, Jurij in Dominik so se do smerti ljubili kakor bratje, Klavdij in njegova supruga sta pa Boga hvalila, da jima je tako dobre in blage ljudi poslal v srečo in veselje.

P. Gros.

Ne lučaj kamenja!

Tonče vam je bil pravi bahač. Nekega dne se je bahal, da on najdalje kamen zažene. „Kedó tega ne verjame,“ rekel je svojim tovarišem, „pa naj poskuša z mano in prepričal se bode, da se ne lažem. Tam le na sosedovem vertu je jablana: ali vidite na ónej veji lepo rudeče jabolko, kedó je zadene, ta je korenjak, da mu ga nij enacega. Aló! poskušajmo se.“ — „Kedó pa bode začel?“ vpraša eden izmed tovarišev. „Pa naj Tonče začne“ odgovoré drugi. — „Meni je že prav,“ reče Tonče ter pobere kamen. — „Kaj bi pa bilo, ako bi kedó na vertu bil in bi ga zadel s kamenom,“ vpraša Ropotnikov Mihaljec. „Dobro vem, da nij nikogar na vertu,“ odgovori Tonče in zalúči kamen, da pri tej priči odpade jabolko z drevesa. „Ali ste videli, kako znam zadeti“ zavpije Tonče ter se veselja po kolenih tolče. Ali v tem hipu se tudi nekedó milo zajoka na sosedovem vertu. Tonče skoči čez ograjo in kaj vidi? Sosedova hčerka, ki se je na vertu igrala, bila je, ki se je jokala. Kamen jo je zadel na čelo, in kri jej je curkoma tekla. Tonče hitro vzame svoj robec, da jej rano zaveže, prime jo za roko in jo domov pelje. Žal mu je zdaj, da je bil tako nepreviden in nij poprej pogledal, če je kedó na vertu. — Sosedova Katica je pa delj časa imela veliko in skelečo rano na čelu.

Barbika Höchtel-nova.